

MATTHEW QUICK

**HER
KUSURSUZ
ŒEY**

Çeviren
Ezgi Kızmaz

Derenin yakınındaki yeşil banka...

**BİRİNCİ
KISIM**

O Bir Yetişkindi, Bense Hâlâ Çocuk

Üçüncü sınıfta, Noel tatilinden önceki son öğle arasında sınıfına girdiğimde Bay Graves'in üstünde bir tatil neşesi vardı ve her zamankinden daha çok gülümsüyordu. Aylardır onunla baş başa yemek yiyorduk. Ama o gün karısı benim için bir tabak İtalyan *pizzelle* kurabiyesi yapmıştı ve bu da acaba Bay Graves bunca zamandır benim hakkımda ona ne anlattı diye düşünmeme yol açtı. Kurabiyeler kocaman kar taneleri şeklindeydi ve tatları da meyankökü gibiydi. İkimiz de birer tane yedik ve ardından Bay Graves bana devasa boynuzları olan ren geyiklerinin beyaz siluetleriyle kaplı mavi bir kâğıda sarılı küçük bir paket verdi. Daha önce bir öğretmenden hediye almamıştım. Gözüme önemli göründü bu.

"Kafeteryaya gitmekten kaçınan birinden kendi gibi bir başkasına küçük bir hediye sadece," diyerek gülümsedi Bay Graves.

Hediye paketini yırttım.

Paketin içinde Nigel Booker tarafından yazılmış, *Sakız Biçen* adlı ciltsiz bir kitap vardı. Kitabın kapağı, sırtına bantla tutturulmuştu ve sayfaları da sararmıştı. Elli yıldır hafif nemli bir ortamda kalmış eski bir kamp çadırı gibi kokuyordu. Kitabın beyaz ön yüzünde řu üst kısmı eğri ağızlı, uzun Ölüm Meleđi tırpanlarından vardı ama bu tırpan tamamen gökkuşaağı rengindeki sakızlardan oluşuyordu, sanki biri onları beyaz mermer üstünde bu şekilde düzenlemiş gibi. Bu görsel kesinlikle tuhaftı. Hem ür-kütücü hem de çekiciydi.

Kitabın ilk sayfasını açtım.

İthaf kısmında, “Okçuluk ocağına,” yazıyordu.

Garip, diye düşündüm.

Uçları kıvrılmış sayfaları hızla çevirdim ve birinin kitap boyunca yüzlerce yerin altını çizdiğini gördüm.

“Bu kitabı senin yaşındayken okudum ve hayatımı değiştirdi,” dedi Bay Graves. “Baskısı tükenmiş durumda. Muhtemelen biraz para eder ama bu satılacak türden bir kitap değil. Uzun zaman önce kitabın tamamını tarayıp dijital bir dosya oluşturdum. Ve elimdeki kopyayı da karşıma doğru öğrenci çıktığında ona vereceğime dair kendime söz verdim. Bu kitap dünyadaki en edebi şey değil belki. Muhtemelen biraz da demode. Ama kültür bir klasik ve senin için harika bir kitap olabileceğine dair bir his var içimde. *Bizim gibi* insanlar için bir ergenliğe geçiş ritüeli bile olabilir hatta. Her neyse. Mutlu Noeller, Nanette O’Hare.”

Teşekkür etmek için Bay Graves’a sarıldığımda kaskatı kesildi ve “Buna hiç gerek yok,” dedi. Ardından beni nazikçe iterken gergin bir şekilde güldü.

O zaman bunu yapması beni sinirlendirmişti ama daha sonra neden temkinli olduğunu anladım. O neyin gelmekte olduğunu benden önce görmüştü çünkü o bir yetişkindi, bense hâlâ çocuk.

O gece kitabı okumaya başladım.

2

Hikâye Bitmemiş Gibi

Sakız Biçen, *Wrigley's Doublemint* sakızına bağımlı olduğu için kendini Wrigley olarak tanımlayan bir çocukla ilgiliydi. Çocuk bu sakızın sınırlarını yatıştırdığını anlatıyor ve bu sakızı öyle iş-tahla (ve öyle sık) çiğniyordu ki çoğu zaman çene ağrısı çekiyordu ve hatta "rasgele çene kilitlenmesi krizi"ne yakalanıyordu. Onun lisedeki bir yılına tanık oluyordunuz ama bu süre boyunca size gerçek ismini asla söylemiyordu.

Wrigley çoğunlukla birlikte vakit geçirmekten hoşlanmadığı sınıf arkadaşlarını gözlemliyor ve sürekli olarak "bırakmak"tan söz ediyordu ama siz onun neyi "bırakmak" istediğini tam olarak bilmiyordunuz. Kitabı Google'dan araştırdım ve internette bazı teorilerle karşılaştım; tamamen bu soruyu cevaplamaya adanmış internet siteleri buldum. Bazı insanlar Wrigley'nin kendini öldürmek, böylece insan ırkına aidiyetini bırakmak istediğini söylüyordu. Kimileri sadece okulu bırakmak istediğine inanıyordu. Bazıları da Wrigley'nin Tanrı'dan bahsettiğini ve onun aslında ilahi bir güce inanmayı bırakmayı istediğini düşünüyordu. Bunu anladığımdan emin değildim çünkü kitapta anlatıcı bir kez bile Tanrı'nın adını ağzına almıyordu. Bir de Wrigley'nin Amerika'yı bırakmak istediği ve bütün kitabın komünizm hakkında olduğu teorisini ortaya atanlar vardı ama yine buna da inanıp inanmadığımdan emin değildim.

Sorun, Wrigley'nin Lena ve Stella Thatch adlarındaki tek yumurta ikizlerinden birine âşık olması ancak hangisini sevdi-

ğini bilmemesiydi. Çünkü ikizlerden biri, gittikleri okulun yanındaki derenin kenarındaki bir kayanın üstünde güneşlenen kaplumbağayla konuşmaktan hoşlanıyordu. Wrigley kaplumbağaya Verimsiz Ted adını veriyordu çünkü bu kaplumbağa gün boyunca o kayanın üstünde yatıp güneşin tadını çıkarıyordu. (Bu lakaba bayıldım: Verimsiz Ted.) Wrigley bir meşe ağacının arkasına saklanıp ikizlerden birinin kendi korkularını ve babasının yaptığı korkunç bir şeyi Verimsiz Ted'e anlatmasına kulak misafiri oluyordu. Ama kızın babasının yaptığı korkunç şeyin ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemiyordunuz. Kesin olan şey, o esnada kızın ağlamak üzere olduğuydu. Kız için dökerken Wrigley onu sabırla dinliyor ve sonrasında ortaya çıkıp kendini gösteriyordu. Bunun üzerine kız da onun her şeyi duyduğunu anlıyor ve Wrigley hemen, "Az önce söylediklerinin... hepsini... anlıyorum. Gerçekten. Ben de aynı şeyleri düşünüyorum, yani en azından pek çoğunu," diyerek kızı teselli etmeye çalışıyordu. Kız önce "casusluk" meselesine sinirleniyordu ama sonra Wrigley'yle ikisi hayat, okul, "ormanın dışında" dürüst olamamaları ve "sadece bırakma" üstüne harika bir konuşma yapıyorlardı.

Trajedi, Wrigley bu kızın yanından ayrıldığında kendini gösteriyordu. Eve dönerken Wrigley dehşete kapılarak, kıza ismini sormadığını ve dolayısıyla bu özel deneyimi aslında Stella Thatch'le mi yoksa Lena Thatch'le mi yaşadığını bilmediğini fark ediyordu; bu durum da felç edici ve mide bulandırıcı bir endişe nöbetine neden oluyordu. Hatta Wrigley gerçekten kusuyordu çünkü orada konuşurlarken kız ona tekrar tekrar, "Lütfen bundan kardeşime bahsetme. *Lütfen!*" demişti. Dolayısıyla Wrigley bu kızın güvenine ihanet etme tehlikesi olmadan ikizlerden birine dere kenarındakinin o olup olmadığını soramayacağını anlıyordu çünkü eğer yanlış ikize sorarsa bu "her şeyi mahvederdi." Bu konuda Wrigley'nin elinden bir şey gelmediği belliydi ama o bunu azap veren, çözümsüz bir sorun olarak gördüğünden yine de onun için çok üzülüyordunuz.

Wrigley, konuştuğu ikizin tam olarak hangisi olduğunu anlamaya çalışıp o kızın okulda onunla konuşmasını bekleyerek aylar geçiriyordu. Bu sırada belki de aslında ilk hamleyi *o benden bekliliyordur* diye endişeleniyordu ve hatta belki ormandaki özel görüşmemizden pişman olmuştur ve benimle bir daha konuşmak istemiyordu diye düşünüp daha da kaygılanıyordu.

Sonunda Wrigley aylar boyunca ikizleri yemekhanede izledikten sonra, ormanda konuştuğu ikizin Lena olduğuna karar veriyordu; bunun nedeni büyük ölçüde Lena'nın popüler kızlarla çevrili masada konuşurken ayağını gergin bir şekilde yere vurmasıydı ama Wrigley tam da emin olamıyordu. Ayrıca Lena, üstüne L harfi işlenmiş bir el çantası taşımaya başlıyordu, bu da Wrigley'ye oldukça iyi bir işaret gibi görünüyordu. Wrigley, belki de böyle yaparak kız ona kendi kimliği konusunda bir işaret gönderiyor, bir ipucu veriyordur diye düşünüyordu.

Wrigley, Lena'ya mezuniyet balosuna gitmeyi teklif etmeye karar veriyordu ve kız bu teklife evet derse Verimsiz Ted'e itiraf-ta bulunanın o olduğundan emin olurum diyordu kendi kendine. Lena evet diyordu ama bu teklif karşısında isteksiz görünüyordu, bu da Wrigley'nin kafasının daha çok karışmasına neden oluyordu.

Wrigley smokin kiralayıp sarı güllü bir bilek korsajı alıyor ancak tam ikizlerin zilini çalmak üzereyken ormanda tanıştığı ikizin asla mezuniyet balosuna gitmek istemeyeceğini anlıyordu. Wrigley'nin bunu bilmesinin nedeni, aslında kendisinin de mezuniyet balosuna gitmek istememesiydi. Dolayısıyla sadece karşısındakinin doğru kız kardeş olup olmadığını anlamak için smokin giymiş durumdaydı. Bunun dışında hiçbir şey veya kendi deyimiyle tüm bu "tantana" Wrigley'nin hiç umurunda değildi. Dere kenarında yalnız başına kaplumbağayla konuşan ikiz, mezuniyet balosuna giden Wrigley'yi sevmezdi çünkü bu Wrigley kostüm giyiyordu ve aslında olduğu kişiye; "ormandaki sade giyimli Wrigley'ye" sadık değildi. Wrigley bu çok açık diye düşünüyordu ve okurken ben de ona katıldım. Wrigley o me-

zuniyet balosuna katılamazdı. Bu onun doğru ikizle gerçek bir ilişki yaşama ihtimalini ortadan kaldırırdı.

Wrigley daha başlamadan başarısız olduğuna karar verdiğinden zili çalmıyordu ve bunun yerine o ikizlerden biriyle ilk konuştuğu yere gidiyordu. Doğru kız kardeşin onu burada beklediğini ve belki de konuşup modern peri masallarının sonundaki gibi öpüşeceklerini düşünüyordu. Ama oraya vardığında, beklediği doğru ikiz yerine, ellerindeki sopalarla Verimsiz Ted'i ters çeviren bir grup ilkokul çocuğu buluyordu. Kabuğu yere gelen kaplumbağa, "dört ayağı havada amansızca daire çiziyordu." Wrigley küplere biniyor ve çocuklardan en büyüğünü yakalayıp tekrar tekrar, "NEDEN? NEDEN? NEDEN?" diye bağıyordu.

Çete başı olan ilkokul çocuğu biraz eğlendiklerini ve aslında kaplumbağayı öldürmeyeceklerini söylüyordu. Bunun üzerine Wrigley sakızını çocuğun saçına yapıştırıp onu dereye atıyor ve "Ben de biraz eğleniyorum yoksa morarıp boğulana kadar seni suyun altında tutmak gibi bir niyetim yok," diyor. Ardından çocuğun kafasını suyun içine gömüyor ve diğerleri çocuğun hayatını bağışlaması ve tekrar nefes almasına izin vermesi için Wrigley'ye yalvarana kadar da orada tutuyordu. Çocuk yarı baygın ve sırlıklam bir hâlde sudan çıktığında zorlukla nefes alıp onu tekrar suya daldırmaması için yalvarıyordu. Wrigley oğlanı bırakıyordu ve çocuklar toz oluyorlardı.

Verimsiz Ted, Wrigley onu düz çevirirken kahramanımızın elini ısırıp derisinden üçgen şeklinde bir parça koparıyordu.

Verimsiz Ted oradan uzaklaşırken eli kanayan Wrigley de bir yandan kurulanıp bir yandan küfrediyor ve doğru ikizin ortaya çıkmasını bekliyordu ama kız asla gelmiyordu. Onun yerine, boğulmak üzere olan çocuğun ebeveynleri geliyordu ve çocuğun babası, Wrigley'yi dereye atıp onun yüzüne su fırlatarak, "Zorbanın teki olmak nasılmış bakalım? Oğlum on bir yaşında ve senin yarın kadar. Sen pisliğin tekisin. Sen bu toplumun resmen yüzkarası. Hem sen neden mezuniyet balosunda değilsin? Üstünde de smokin var! Mezuniyet balosuna gitmemek hiç de

bir Amerikalıya yakışır bir şey değil. Yoksa sen kızıl komünist misin?” diyordu.

Wrigley kendini açıklamak yerine mezuniyet balosu kıyafetini çıkarıyordu, “kimsenin peşine düşmeyeceğini” bildiği kirli derenin ortasına doğru, çıplak hâlde sırtüstü yüzüyordu ve “Verimsiz Ted, neden bütün gün hiçbir şey yapmadan tek başına kayanın üstünde oturduğunu şimdi anlıyorum. Bırakıyorum. Bundan sonra burada sonsuza kadar süzülüp duracağım,” diyordu. Ardından roman, geceleyin gökyüzünde yıldızlar belirmeye başladığı sırada Wrigley delice gülerken bitiyordu.

İnternette kitabın sonuyla ilgili farklı teoriler vardı ancak baskın olan görüş, Wrigley’nin sırf anda olmak, derede çıplak hâlde süzülme için geleneksel toplumu, aileyi, devlet okulunu ve hatta cinselliğini reddettiği yönündeydi.

Bazısı bunun Zen Budizmiyle ilgili bir ders olduğunu ve hatta belki de Wrigley’nin aydınlandığını söylüyordu.

Bana sanki hikâye bitmemiş gibi geldi ve bu beni üzdü çünkü sudan çıktıktan sonra Wrigley’nin başına ne geldiğini bilmek istedim. Hatta bir şey kaçırdığım düşüncesiyle Noel tatili boyunca kitabı üç kez yeniden okudum.

3

Onunla Kendin Görüşmelisin

Ocak ayında okul yeniden başladığında sırtımı Bay Graves'in sınıfının kapısına dayamış, koridorda bekliyordum.

"Dün gece burada mı uyudun, Nanette? Daha güneş bile doğmadı," diye takıldı Bay Graves geldiğinde.

"Wrigley'nin başına ne geliyor?" diye sordum. "Bilmem gerekiyor. Çünkü Wrigley benim. Ve bu böyle bitemez. Mümkün değil. Olamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var."

"Karşındakine her zaman daha fazlasını isteyeceği kadarını ver. Bu eğlence sektörünün önemli kurallarından biridir."

"Bu eğlence sektörü değil. *Edebiyat* bu. Ayrıca bu benim hayatım," dedim. "Bu kitap *benim*. Ben. Bu bir hikâyeden daha fazlası. Yazarın cevaplar vermek gibi bir sorumluluğu var. Hem de *tüm* cevapları!"

Bay Graves önce gülümsedi ardından gülüp, "*Sakız Biçen*'i seversin diye düşünmüştüm. Dediğim gibi, bizim gibi ucubeler için bir ergenliğe geçiş ritüeli," dedi.

Bay Graves kendini ve hoşlandığı kişileri tanımlarken hep *ucube* kelimesini kullanırdı. Tüm büyük yazarların da "ucube" olduklarını, tüm en iyi sanatçılarımızın, müzisyenlerimizin ve düşünürlerimizin lisede veya "gençken" *garip* olarak yaftalandıklarını söylerdi. Bu "katılım bedeli"ydi.

"Hem kitabın ismi neden *Sakız Biçen* ki?" diye sordum.

“Sence niye?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden size soruyorum!”

Bay Graves güldü. “Pekâlâ, bu konuda pek çok teori var.”

“Ben zaten internette bir araştırma yaptım. Oradakilere inanmıyorum.”

“O zaman belki de yazara kendin sormalısın.”

“Bunu nasıl yapabilirim?”

“Aslına bakarsan Bay Booker bu okula yürüme mesafesinde oturuyor. Bunu biliyor muydun?”

“Ciddi misiniz?”

Bay Graves benden habersiz beni bir yola yönlendiriyormuş gibi gülümsedi. “Üstelik ona House’ta bir kahve ısmarlamayı teklif edersen seninle konuşabileceğine dair bir his var içimde. Ancak hiçbir zaman cevapları doğrudan vermediği konusunda seni uyarmalıyım. Ayrıca sanırım şu an *Sakız Biçen*’den cidden nefret ediyor.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü ergenken ona pek çok mektup yazdım; sonunda on altı yaşımdayken o benimle buluşana kadar da buna devam ettim.”

“Ne dedi peki size?”

“Ah, bunun sürprizini kaçırmak istemem. Onunla kendin görüşmelisin. Bu kesinlikle *başlı başına bir deneyim*. Senin için ayarlayabileceğimden oldukça emin olduğum bir deneyim. Tabii sen de buna varsan.”

4

Soylu Bırakma Sanatına Dair Bir Marş

Kesinlikle buna vardım.

Bay Graves gerekli düzenlemeleri yaptı ve ben kısa bir süre sonra kendimi, son zamanlarda en sevdiğim kitabın yazarı olan Nigel Booker'ın karşısında otururken buldum. House mahalle arasında bir kafeydi ve bizim evden sadece altı blok ötedeydi. Orada daha çok yaşlı insanlarla karşılaşırdınız ve bu beni biraz olsun rahatsız etmiyordu çünkü doğruyu söylemek gerekirse kendi neslime pek de bayıldığım söylenemezdi.

“Bayan O’Hare?” diye seslendi Nigel Booker geldiğinde. Ben evet anlamında başımı salladığımda elini uzattı ve ben de onun elini sıkınca, “Bana sadece Booker de. Ben kendine *Bay* dedirten biri değilim,” dedi. Booker, Bay Graves’ten yirmi otuz yaş kadar büyüktü. Kocaman kulaklarından kümeler hâlinde beyaz kıllar fıskırıyordu. Ekoseli pantolonunun paçaları fazla kısa, bel kısmı ise fazla boldu. Büyük beden saç örgülü kazağı eskimişti ve biraz da kirliydi. Elvis gibi saçlarının yan tarafları taranıp arkaya atılmış, tepesi de kabartılmıştı ama Elvis’inkilerden farklı olarak Booker’ın saçları ağarmıştı. “Bu yaşlı adama gerçekten de kahve ısmarlamak istiyor musun?” diye sordu, başparmaklarını kendi yüzüne doğrultarak. “Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

Ben evet anlamında kafa salladım, ardından kahvelerimizi sipariş ettik, ben ödemeyi yaptım ve sonrasında da yerlerimize oturduk.

“Eee?” dedi Booker.

Derin bir nefes alıp, “*Sakız Biçen* benim yeni kişisel manifestom. Daha önceden benim gibi başka insanlar olduğunu bilmiyordum ama belli ki var. Ve siz de beni anlıyorsunuz. Bu yüzden de...” dedim.

“Peki,” diye araya girdi Booker, sonra da kıkırdadı. “Bu kadar yeter.”

O an sadece mütevazılık mı yapıyor anlayamadığımdan sorularıma devam ettim. “Neden artık baskısı yok?”

“Muhtemelen çok iyi bir kitap olmadığı içindir,” dedi ve sonra da güldü. “Kurmaca yazarı olarak resmî bir eğitimim yok. Kafamda bu hikâye vardı ve onu içimden atmam gerekiyordu. Sanki yazın ateşli bir hastalığa yakalanmışım ve bunun da tedavisi yazmak gibiydi. Yazdıklarımın yayımlandığına inanamadım, zaten onu New York’a neden gönderdiğim konusunda da hiçbir fikrim yok. Muhtemelen beni ve az tanınan yayıncıyı etkisi altına alan çift taraflı, geçici bir delilik söz konusuydu. Zaten o yayıncı da kitap piyasaya çıktıktan kısa bir süre sonra kepenk kapattı. Şu işe bak... Kitabın sadece orta boy, ciltsiz tek bir baskısını yapacak kadar kaldı piyasada. Çok şükür.”

Booker’ın neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden de daha önceden hazırlamış olduğum sorulara bağlı kaldım. “İnternetteki tüm ikinci el kopyaları alıp yaktığınız doğru mu?”

Booker güldü ve “Evimde *bir* internet bile yok,” dedi.

“Bir internet” deyişi, doğruyu söylediğine beni ikna etti.

Yaşlı birinin konuştuğu şey konusunda herhangi bir fikri olmadığını daima anlayabilirdiniz çünkü sanki konuştuğunuz şeyi doğru adlandırmayı reddederek onu aşmaya çalışıyorlarmış gibi yanlış ifade kullanırlardı. Ben bu tekniğe ihtiyarların kelime büyüsü derdim.

Üçüncü soruma geçip, “Dereden çıktuktan sonra Wrigley’nin başına ne geliyor?” diye sordum.

“Oradan çıktığını kim söyledi?”

“Yani boğuluyor mu?”

“Bunu kesin olarak bilemeyiz.”

“Neden?”

“Çünkü hikâye bitiyor.”

“Ama daha fazlasını yazabilirdiniz.”

“Hayır, yazamam. Daha fazla yazacak bir şey yok.”

“Neden?”

“Öyle de ondan. Hikâye nerede bitiyorsa orada biter.”

“Anlamıyorum.”

“Bize kahveyi veren şu hoş hanımefendiyi görüyor musun?”

Kafamı çevirip, yüzünde sürekli bir gülümseme olan, kahve-rengi atkuyruklu, uzun boylu kasiyere omzumun üstünden baktım ve başımı salladım.

“İsmi Ruth,” dedi Booker. “Onu daha önce gördün mü?”

Benim yaşımdaki çocuklar asla bu kafeye gelmezdi, bu yüzden de, “Hayır,” dedim.

“Belki de onu bir daha hiç görmeyeceksin.”

“Yani?”

“Ruth’un hikâyesinin sadece beş dakikasına tanık oldun. Ve bu işler böyledir. Ama Ruth, sen ona baksan da bakmasan da yaşamaya devam ediyor. Bazı insanların gördüğü, bazılarının da görmediği pek çok şey yapıyor Ruth. Ama Ruth’un hikâyesiyle ilgili senin versiyonun ondan kahve aldığın sırada geçen beş dakika olacak. Bu işler böyle.”

“Peki,” dedim. “Ama bunun *Saktız Biçen*’le ne alakası var? Ruth gerçek bir insan. Wrigley ise kurmaca bir karakter.”

“Kurmaca karakter diye bir şey yoktur.”

“Ne?”

Booker kahvesinden bir yudum aldı ve sırtarak, “Ben o kitabı uzun zaman önce yazdım. Sen daha doğmamıştın bile. O zamanlar ne düşündüğümü hatırlamak zor. Bu sabah ne düşündüğümü bile zor hatırlıyorum. Sen zeki bir gence benziyorsun. Sana herhangi bir şeyi açıklamama ihtiyacın yok,” dedi.

Başım dönüyordu, bu yüzden de daha önceden hazırladığım soru listesine geri döndüm. “Wrigley’nin bırakmak istediğini

söylerken neyi kastettiniz? Kitapta. Bırakmak istediğini söyleyip duruyordu. *Neyi bırakacaktı?"*

Kaşlarını kaldırdı ve "Herkesin yapmak zorundaymışım gibi hissettirdiği bir şeyi bırakmak istediğin olmuyor mu hiç? Daha önce hiç her şeyi bırakıp öylece... *durmayı* istemedin mi?"

"Bilmem, yani, sanırım," dedim ona ama tam olarak ne demek istediğini anlamıştım.

Aramızda bir sessizlik oldu; akşamüstü güneşinde aniden etrafınızdaki toz taneciklerinin farkına vardığınız ve onları nasıl daha önce fark etmediğinizi merak ettiğiniz zamanlardaki gibi bir sessizlikti bu.

"Neden benim başarısız romancılık girişimimle ilgili konusmalarımıza bir son verip daha çok senden bahsetmiyoruz?" dedi sonunda. "Mutlu biri misin?"

Daha önce birinin bana bu soruyu sorma zahmetine katlandığından emin değildim, bu yüzden de zaman kazanıp zekice bir cevap düşünmek için, "Ne anlamda?" diye sordum.

Demek istediğim, en son ne zaman biri size mutlu olup olmadığınızı sordu ve sonrasında da sanki vereceğiniz cevap gerçekten umurundaymış gibi gözlerinizin içine baktı ki?

"İçinde bulunduğun, yani dahil olduğun her şeyden keyif alıyor musun?" diye sordu.

"Yani bırakmak istediğim bir şey var mı?"

"Böyle şeyleri itiraf etmek suç değil. Katılım Gestaposu şu bitkinin arkasında saklanmıyor. Katılım KGB ajanı falan da yok. Burası Amerika. İfade özgürlüğünü kullanma hakkın var; *özgürlük, nokta*. Ve halihazırda bir şeyi bırakmak istediğini biliyorum yoksa benim aptal küçük kitabımla bu kadar ilgilenmezdin. Nihayetinde o kitap, eğer doğru hatırlıyorsam, soylu bırakma savaşına dair bir marş. Hadi anlat bakalım. Bu dünyada her şeyden çok bırakmak istediğin şey ne?"

"Futbol," dedim kendimi şaşırtarak, gerçi bu tamamen doğrudu. Uzun zamandır futboldan nefret ediyordum.

“Futbol. Peki. Şimdi bir yere varıyoruz. Sıradaki soru: Neden?”

“Bilmem.”

“Ah, eminim biliyorsundur. Okul takımında mısın?”

Başımı eğip tezgâha baktım ve masaya yayılmış beyaz şeker tanelerini fark ettim. “Takım kaptanı ve yıldız golcüyüm.”

“Yani futbolda iyisin?”

“Eh işte,” dedim. Halbuki ikinci sınıfta All-South Jersey Takımı’na girmiş, üniversitelerden davet almıştım ve yetenek avcıları beni izlemek için maçlara gelmişti. Ama bunların hiçbiri gerçekten umurumda değildi. Bu ilgi utanç vericiydi. Kendimi bir dolandırıcı gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Bahse girerim bu gerçeği daha önce hiç kimse sana söylememiştir ama bir fincan kahve karşılığında ben sana söyleyeceğim şimdi.” Kahvesinden bir yudum alıp gözlerimin içine baktı ve “Bir şeyde iyi olman onu yapman gerektiği anlamına gelmiyor,” dedi.

Kısa bir süre öylece göz göze kaldık.

Bana hayatın sırrını veriyormuş gibi gülümsedi.

Bunu koçuma ve babama anlatmayı dene, diye düşündüm. Başımı iki yana salladım ve sonra, “Verimsiz Ted’in etrafında dönüp duran o küçük çocukları öldürmek istedim. Ardından o çocuğun babasını; Wrigley’yi dereye iten o adamı öldürmek istedim. Ve ben hiç de şiddete meyilli bir insan değilimdir. Annemin fare kapını kurmasına bile izin vermem. Futbol kariyerim boyunca hiç kart görmedim. Ne kırmızı kart. Ne de sarı kart. Daha önce *herhangi bir şeyi* öldürmeyi istemedim hiç. Yabani otlar veya bir örümcek de buna dahil. Ama siz çok yoğun duygular hissetmeme neden oldunuz. Kitabınızın sonu beni çok öfkелendirdi,” dedim.

Booker aşırı kederli bir şekilde sırttı ve sonra da herhangi bir şeye odaklanmadan pencereden dışarı baktı. “Ah, lütfen kendi içindeki nefret için beni suçlama. O, sen benim *Sakız Biçen* kitabımın kapağını açmadan önce de oradaydı. Buna emin olabilirsiniz. Bu hepimizin içinde var. En azından kendi payımız için sorumluluk almamız lazım; özellikle de dışarıya her neyin sızmasına izin veriyorsak.”

“Ben bunu yapmaya çalışmıyorum ki...” dedim ve sonra durdum çünkü bunu yaptığımı fark ettim.

“Bukowski’nin *Kitlelerin Dehası*’nı okumalısın,” dedi yeniden göz teması kurarak. “O şiirin nefretle ilgili söyleyecek birkaç lafı var.”

“Kim dediniz?”

“Meşhur Charles Bukowski. Bütün dünyadaki uyumsuzların ve mavi yakalı şairlerin kahramanı.”

Ailem kesinlikle mavi yakalı değildi ama *uyumsuz* kelimesi kulağıma güzel geliyordu.

Söz ettiği yazarın soyadının nasıl yazıldığını Booker’a sordum ve harfi harfine telefonuma kaydettim. Ardından *Kitlelerin Dehası* ismini de not aldım ve sonra o şiiri okuyup bayıldım. O şiiri okumak, hayatım boyunca duvarlara toslayıp durduktan sonra nihayet gözüm için doğru numaralı gözlüğü takmak gibiydi. Bukowski yıllardır hissettiğim şeyleri eksiksiz olarak toparlamayı başarmış ve bunu yapmak çok kolaymış gibi göstermişti.

“Buk’un şiirlerine dikkat et,” dedi Booker o gün kafede. “Esaslı metinler. Ve lütfen ne yaparsan yap, annenle babana sakın sana karşı kültür şiirleri okumanı tavsiye ettiğimi söyleme, özellikle de sizinkiler Noel kartı olarak aile portreleri gönderen tutucu tiplerse. Eğer seni uyumlu bayram kıyafetleri giymeye zorluyorlarsa kesinlikle Buk hakkında tek kelime etme. Noel kartı göndermeyen banliyö ebeveynleri bile Charles Bukowski’den nefret etme eğiliminde, elbette bu kadar çok banliyö çocuğunun onu sevmesinin nedeni de bu.”

“Bunu yaptıklarını nereden bildin?” diye sordum şaşkınlıkla. “Anne babam. Noel kıyafetleri. Uyumlu bayram kıyafetleri.”

“Çoğu zaman insanlar acınası derecede öngörülebilirler. Ve ben pek çok şey biliyorum. Bu bir lanet. Bildiğim diğer şey de şu: Anne baban gibi olmaya mahkûm değilsin. Bu döngüyü kırabilirsin. Kim olmak istersen o olabilirsin. Ama bir bedel ödeyeceksin. Onlar gibi olmayı değil de kendin olmayı seçersen anne baban ve diğer herkes seni bunun için cezalandıracak. Özgürlü-

ğünün bedeli bu. Kafesin kilidi açık ama herkes dışarıya çıkmaya korkuyor çünkü bunu denediğinde sana bir darbe indiriyorlar; hem de sert bir darbe. Onlar, senin korkmanı istiyorlar. Kafesin içinde kalmanı istiyorlar. Ama saklı kapıdan çıkıp birkaç adım attığında artık sana ulaşamıyorlar, dolayısıyla dayak bitiyor. Diğer bir sır da şu: Onlar kafeslerinden çıkıp senin peşinden gelmek için fazla korkaklar. Kendi kafeslerine bayılıyorlar.”

Anne babamı savunmak için ağzımı açtım çünkü onlar gerçekten çok iyi insanlardı, Booker’ın onların beni dövdüklerine inanmasını istemedim, bu mecazi bile olsa ama her nedense ağzımdan tek kelime çıkmadı. Bu öğleden sonra çok hızlı bir şekilde gergin bir hâl almıştı.

“Sen tuhaf, yalnız bir kıza benziyorsun, Nanette O’Hare. Ben de tuhaf, yalnız bir yaşlı bir adamım. Tuhaf, yalnız insanlar birbirlerine ihtiyaç duyarlar. Hadi lafı daha fazla dolandırmayalım.” Booker gülmüseddi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Ardından hayatımı sonsuza kadar değiştirecek şu üç kelimeyi söyledi: “Arkadaşım olmak ister misin?”

Biraz fazla istekli bir şekilde başımı yukarı aşağı salladım ve gözlerimin dolmak üzere olduğunu anlayıp şaşırđım.

“Şey, her ne şart altında olursa olsun arkadaşlarımla *Sakız Biçen*’i tartışmam. Dolayısıyla işi bir kere resmiyete döktük mü, o iş orada biter. Bundan sonra bir daha hiçbir zaman Wrigley, Verimsiz Ted, Thatch ikizleri veya kitaptaki herhangi bir şey hakkında konuşmayız. *Anlaşıldı mı?*”

Hazırlamış olduğum bir soru daha vardı, belki de ağlamamın önüne geçmek için onu kullandım. “O zaman senin arkadaşın olmadan önce şunu sorayım. İnternette birkaç yayınevinin kitabın tekrar basılmasını teklif ettikleri ve sizin de hepsini geri çevirdiğiniz yazıyor. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü kitabın telif hakkı bana ait ve ben de bu telif hakkıyla canım ne isterse onu yaparım. Ben yazdıklarımı yayımlamayı bı-

rakmaya karar verdim. Bu kararı uzun zaman önce aldım. *Sakız Biçen*'i yayımlatmak hayatımdaki en büyük hataydı."

"Bırakmak mı istediniz... *Wrigley gibi*?"

"Evet! Şimdi bu edebi konuşmayı bitirip sadece arkadaş olabilir miyiz? Gerçek arkadaşlar romanlardan daha iyidir! Shakespeare oyunlarından daha iyidir! Günün herhangi bir saatinden! Öte yandan sahte arkadaşlar... Pekâlâ, sahte bir arkadaşın yavaş zehrine katlanmaktansa kafama som altın İncil'le vurup yarmayı tercih ederim!" Diğer müşterilerden birkaçı bize şöyle bir baktıklarında Booker onlara burun kıvırdı ve bana gülümsedi.

Ben de güldüm. "Bu, kitabınızla ilgili sorular sormamın önüne geçmek için seçtiğiniz bir yol mu?"

"Hayır, bu kitabın ötesine geçmek için bir yol. Kitap orada, hareketsiz duruyor. Hiç değişmiyor. Biz insanlarsa geliyoruz. Ben yirmi küsur yıl önce o kitabı yazan adam değilim. Ve sen de sonsuza kadar *Wrigley*'ye âşık kız olmayacaksın."

Kızardım çünkü bir konuda haklıydı. Kesinlikle *Wrigley*'ye âşıktım. Hatta kasabamızda yazın kaplumbağaların güneşlendiği göletin çevresinde takılmaya bile başlamıştım çünkü içten içe *Wrigley*'nin büyüdü bir şekilde ortaya çıkmasını umuyordum; kurmaca okurken hep yaptığımız gibi, sanki düşünerek onu var edebilmişim hissiyle. Yanaklarımın yandığını hissettim ve "Bugün neden benimle buluşmayı kabul ettiniz? Eğer kitabınız hakkında konuşmaktan bu kadar çok nefret ediyorsanız?" diye sordum.

"Gerçek fincan ve fincan tabaklarında sunulan bedava kahvelere bayılırım," dedi hiç duraksamadan. "Bana bir fincan koyu kahve ısmarla, seninle sonsuza kadar her hafta buluşayım."

Gülümsedim ve bir tutam saç kulağımın arkasına attım. "Arkadaş olduğumuzda ne olur?"

"Bunu şimdiden bilmemize imkân yok. Bana kalırsa bunu bir deneyip görebiliriz. Arkadaşlık gibi kaypak şeyler söz konusu olduğunda herhangi bir garanti olmaz. Bu alengirli bir iş."

“Bay Graves benim yaşımdayken onunla arkadaştınız, öyle değil mi?”

“Yazıştık. Evet.”

Bay Graves hayranlık duyduğum az sayıdaki yetişkinden biriydi. Onun bugün olduğu kişiye dönüşmesini sağlayan her ne varsa ben de onu yapmak istiyordum.

“Peki,” dedim. “Artık arkadaşız.”

“Güzel.”

İşte bu kadardı.

Booker’la arkadaş olduk.

Düzenli olarak buluştuk; bazen kahve içmek için House’ta, bazen onun bahçesinde. Booker’ın bahçesinde Don Kışot adında bir kaplumbağa vardı ve bu kaplumbağa, yüzleri ve kılıç tutan elleri olan iki minyatür yeldeğirmenin arasında oturup duruyordu hep, bu da Booker’ın hayvana her baktığında, yani her gün gülüp durmasına neden oluyordu. Başlangıçta onun kitabını birkaç kere daha yeniden okusam da kitapla ilgili bir kez bile konuşmadık. Her ne kadar Don Kışot’a yanlılıkla “Verimsiz Ted” deyip dursam da genel olarak sözümü tuttum. Don Kışot’a böyle seslenmem Booker’ı öfkeliendirdi. Ne zaman dilim sürçse Booker, “Bu onun ismi değil!” diye bağırırdı.

Eğer siz yaşlı bir adamın genç bir kızla bir tür sapıkça, şeytani bir art niyet olmaksızın arkadaş olamayacağını düşünen karamsar insanlardan biriyerseniz şimdi burada cadı avını sonlandırmama izin verin. Booker tonton bir dede gibi son derece iyi kalpliydi ve bir kez olsun uygunsuz veya ahlaksızca bir şey söylemedi ya da yapmadı. İkimiz arasında hiçbir zaman tuhaf bir şey dönmedi. Onu yazın çimenlerin üstünde çıplak ayak yürümeyi sevdiğim gibi, ellerimin arasında sıcak bir kupa tutmayı, uzakta güneş batarken uzun bir yolda araba sürmeyi sevdiğim gibi sevdim. Bu iyi, güvenli, basit bir arkadaşlıktı, en azından başlangıçta öyleydi.

Yaptığım Şeyi Asla Kimseye Söylemedi

Her zamanki öğle aralarımızdan biriydi. Sevgililer Günü olmasını saymazsak. Bay Graves'le sınıfta yalnızdık ve Booker hakkında konuşuyorduk. İki sırayı yan yana çevirmiş, pencerenin hemen dışında tellerin üstüne tünemiş bir kuş sürüsünü izliyorduk. Ayrıca gülüşüyor ve eski arkadaşlar gibi bilgi alışverişinde bulunuyorduk. Bir şey söylemek için o da benimle aynı anda döndü. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı; traş losyonunun kokusunu duyabiliyor ve çene kemiğinin hemen altında, boynunda jiletin tahriş ettiği noktayı görebiliyordum ve başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda bir anda bir elektriklenme hissettim.

Hemen sonra yaptığım şeyi yapmayı planlamamıştım.

Aramızda her ne varsa, işte o zaman bitti. Ve o yılın sonunda öğretmenliği bırakmasının nedeninin bu olduğuna da oldukça eminim.

Bir anda spontane bir şekilde oluverdi, yatak odanızın duvarında yavaşça ilerleyen bir örümcek gördüğünüzde refleks olarak ürpermeniz gibi. Ya da yanlışlıkla internette ilk kez pornoya denk geldiğinizde teninizde bir karıncalanma hissetmeniz ve bakmayı bırakmak istemeniz ama bunu yapamamanız ve ardına linklere tıklamanız gibi.

Bay Graves'in linkine onun izni olmadan tıkladım.

Bunu yapmamam gerekirdi. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunun bana bir bedeli oldu. Kendimi asla affetmeyeceğim. En kötü tarafı ise öne doğru eğildiğimde her şeyi mahvetmekte ol-

duğumu biliyordum ama yine de durmadım. Bay Graves son anda kafasını çevirdi ve ben de onun yanağını öptüm. Elimi boynundan uzaklaştırırken yüzü kızardı ve “*Ne yapıyorsun?*” diye fısıldadı. Gülümseyerek bu sırrı saklayabileceğimi ona anlatmaya çalıştığımda bana, “Bunu yapamazsın! *Asla!* Anlıyorsun musun, Nanette? Sınırı aştın,” diye bağırdı. Sözleri bir tokat gibi suratıma çarptı. Bir anda kendimi çok aptal hissettim. Ağlamaya başladığımda duramadım. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Hemşireyi çağırmak için sınıfındaki telefonu kullandı. Hemşirenin adını bile bilmiyordum ama kadın gelip beni ofisine götürdü ve orada beyaz perdeyle çevrelenmiş bir yatakta uzandım ve günün geri kalanını kendimi suçlu hissederek geçirdim. Hemşireye karnımın ağrıdığını söyledim ve o da bana daha fazla soru sormadı.

Bir sonraki gün öğle arasında Bay Graves’in sınıfının kapısı kilitliydi, ışıkları da kapalıydı. Küçük dikdörtgen biçimindeki pencereden içeri baktım; orada kimse yoktu. Öpme girişimim onu korkunç öğretmenler odasına gitmeye itmişti. Bay Graves oradan nefret ettiğini, “Akranlarını kötü hissettirmek konusunda bazı öğretmenler öğrencilerden de beterler,” diyerek sık sık dile getirirdi. Bay Graves yaptığım şeyi asla kimseye söylemedi ya da en azından ben hiç müdürün odasına çağırılmadım ve bir daha bununla ilgili bir şey duymadım.

Bay Graves sınıfta bile bana bakmıyordu ve sonra bir gün aniden başka sınıfa nakledildim. Danışmanım Bay Bryant bana bunun nedenini söylemedi ama onun tuhaf, tutuk tavrı bana kendimi *Cadı Kazanı*’ndaki Abigail Williams’muşum gibi hissettirdi.

Bir süre sonra ders arasında Bay Graves’in odasına uğrayıp kapı aralığında dikildim ve ona konuşabilir miyiz diye sordum. Bay Graves soğuk ve mesafeli bir tonda okulun rehberlik odasında Bay Bryant’ın da orada olması koşuluyla görüşebileceğimizi söyledi ve ben o zaman en sevdiğim öğretmenimle bir daha hiç özel bir öğle yemeği paylaşamayacağımı, aramızda her ne varsa sonsuza kadar bittiğini anladım.

Ve bu konuda haklıydım.